

bulteno

de Esperantista Klubo en Brno 4/1990 (193)

La mondo de estonteco — de junaj

Homo simple – naskiĝas. Ĝi ne elektas gepatrojn, nek la urbon, nek la ŝtaton en kiu ĝi ekrigardos la unuan radieton de la suno. Ĝi ne elektaseĉ la propran haŭtkoloron, nek okulojn. Ĝi simple fariĝas loĝanto de ĉi tiu subinda, sed kara planedo.

Kaj kreskas, kreskas. Larĝiĝas siajn horizontojn. Sorbas sian sperton. Kaj abunde kreskas. En sia junco ĝi deziras pli multe, pli, ankoraŭ pli multe. . . Kaj ĝi sentas, ke ekzistas ankoraŭ multe da malbono, maljusto. Jes, multon oni devas fari, lerni, eksciadi. La scio estas tiu mirinda forto, kiu donas la potencon — potencon sur la naturo kaj homaj fortoj. En tiu scio estas ankaŭ la mondo de elektroniko, akordo de koloroj kaj la beleco de muziko, kaj la mondo de l' fantazio kaj - vivo la tuta!

Konas tion la juneco, kiu dense kreskas el deziro okupi la mondon. Tiuj junaj estas iniciatantoj de la rado de historio. Ili alportas la ŝanĝojn, ili kondukas al la progreso. Ili detruas barikadojn de pasinteco kaj sindeteno.

Sed la vivo fluas . . . la rivero de la vivo serpentumas, iras en diversajn regionojn, zigzagas, kunportas el ĉiu regiono po iom, kiu restas por la tuta vivo. Ĝi portas la belecon de la vivo, de ekzistado kaj konscion, ke ĉio tio estas neripetebla, ke oni devas ĝin bone utiligi.

Kaj junaj ŝanĝas ĉion ĉirkaŭ si. Ili deziras la mondon indan je homo, la mondon de l' paco kaj prospero, la mondon de estonteco, sen nuklea danĝero, sen bomboj kaj militoj. Ili deziras vivon en Edeno, fratecan, komunan. Sen limoj kaj dividoj, kaj kun multaj pontoj, kiuj kunigas, sed ne malkunigas la bordojn de la vivo. Junaj deziras kiel eble plej bone interkompreniĝi, paroli per unu lingvo kaj ĉiuj ĝin percepti sendepende sur kiu ajn meridiano ili estas. Tion ebligus al ili la Internacia Lingvo, Esperanto. Ĝi estas la lingvo de la estonteco, la lingvo de tutmonda unueco, la lingvo de la kosmo, kiun junaj konkeros. Ĉiuj aŭroro kaj mateno portas junajn korojn plenplenaj je deziroj ekscii kaj per propra entreprenemo ŝanĝi ĉiutagaĵojn. Junaj tion deziras, junaj tion povas, estas necese nur doni al ili ŝancon.

JUNA AMIKO Dragana Veljkovic, 13-jara lernantino el Leskovac, Jugoslavio (junio 1989)

Ion laŭ impresoj de Otto Prytz, vicprezidanto de Norvega Esperantista Ligo, partoprenanto de la 75a Kongreso en Havano.

La palaco de Konvencioj estas taŭga kongresejo. En multaj el ĝiaj salonoj estas mikrofono ĉe ĉiuj sidlokoj kaj la akustiko estas perfekta. La palaco situas iom periferie en Havano, sed la aŭtobustransporta servo inter ĝi kaj diversaj hoteloj funkcias bonege.

Laŭ la statistiko la kongreson partoprenis 1617 homoj el 54 landoj kaj ĝi estis inaŭgurata la 15an de julio. Parton de la inaŭguro eĉ ĉeestis la kuba ŝtatestro Fidel Castro. Dum tiu parto festparolis la Alta Protektanto de la kongreso, la kuba vicprezidanto Carlos Rafael Rodriguez. La inaŭguro tradicie finiĝis per kantado de la Himno, ĉifoje sub "gvido de bulgara ĥoro. La postan ĵaŭdon Castro invitis du centojn da kongresanoj al brila akcepto en la Revolucia Palaco. Tie li manpemis ĉiun unuope kaj direktis kelkajn vortojn al ĉiu. En parolado li diris, ke la E-movado venkos "ĉar la ideo estas justa". Li memorigis kongresanojn, ke la unuaj kristanoj estis malmultaj kaj ke ili estis ĉu krucumataj ĉu ĵetataj al leonoj. "Mi ne deziras, ke vi estu krucumataj nek ĵetataj al la leonoj, " sed li admonis ilin persisti. Adiaŭante li diris al UEA-prezidanto Wells: "Konsideru min soldato de Esperanto!"

Mallongigita

Palác Konvencí je vhodné místo pro kongres. V mnoha salonech je mikrofon u každého sedadla a

akustika perfektní. Palác je situován poněkud na obvodu Havany, ale autobusová doprava mezi ním a různými hotely fungovala výborně.

Podle statistiky se kongresu zúčastnilo 1617 osob z 54 zemí a kongres byl zahajován 15. července. Části zahájení se dokonce zúčastnil nejvyšší kubánský představitel Fidel Castro. V té části měl slavnostní projev Vysoký Protektor kongresu, kubánský viceprezident Carlos Rafael Rodríguez. Na závěr byla tradičně zpívána hymna esperanta, tentokrát pod vedením bulharského sboru. Následný čtvrtek pozval Castro dvě stovky účastníků kongresu ke skvělému přijetí v Paláci Revoluce. Tam každému jednotlivě stiskl ruku a řekl každému několik slov. V projevu řekl, že E-hnutí zvítězí, "protože idea je spravedlivá". Připomenul členům kongresu, že prvních křesťanů bylo málo, že byli buď ukřižováni nebo házeni lvům. "Nepřeji si, abyste byli ukřižováni ani házeni lvům", ale napomenul je, aby vytrvali. Na rozloučenou řekl předsedovi UEA pau Wellsovi: "Považujte mne za vojáka Esperanta!"

Zkráceno

Ĉu Fidel Castro bedaŭras sian krimon, sendinte kubanajn infanojn al la hombuĉejoj? Pri tio mi ĝis nun nenie legis.

Rimarko de redaktanto

V rámci 75. světového sjezdu esperanta v Havaně bylo prodáno během týdne za 21.500 dolarů esperantských knih.

Snad pro účast FC na tomto sjezdu byly informace na Kubě rekordní. Vycházely obšírné články, interviwy a televize každodenně obsáhle referovala o sjezdu.

Příští světový sjezd esperanta, již 76., bude v Bergenu. Turistická kancelář vydala již první esperantské prospekty a byl natočen film s esperantskými texty.

KONGRESAJ MOMENTEROJ

Nia k-dino Pavla Drinocká, kiu kun aliaj gekamaradoj el orienteŭropaj landoj loĝis dum la kongreso en la junulargastejo, prezentas al ni ĉi tie siajn memoraĵojn.

Volodia, la kaŭkaza pipra urso

"Bonan apetiton, Volodia!" Jes, Volodia el Soĉi havis ĉiam bonan apetiton. Nur pipri li ĉiam bezonis. Mia Dio, kiom da pipro li uzadis dum la tutsemajna restado. Pli bona, pli densa ĝi estas!" li afirmadis malplenigame la piprujon sur sia manĝaĵo, estu kio estu. Kaj nur tiam, kiam ĉio fariĝis tute nigra, li komencis sian gustumaĵon. Ĉar li vere gustumis, ne nur simple manĝis. Trankvile, neniel rapidante, saĝe, kvazaŭ li plenumus ian miljaran oferaĵon. Dume li rakontis al ni, ke tio estas ilia kaŭkaza kutimo. Oni pli ol sufiĉe, abunde, malavare pipras ĉion eblan kaj neeblan. Eĉ la infanoj tion faras. Poste, kun la sama senmezura grandanimeco oni trinkas bonegan kaŭkazan vinon.

Kipjatok okazonta eble en Soĉi mem

Unue mi devas klarigi kio estas "kipjatok". Origine ĝi estas simple la bolanta akvo, kiu en ĉiu vere rusa familio ĉiumomeme devis esti preta por bone gastigi la alveninton. De tie ĝi evoluis en la signifo "kunsidi kaj trinki". La plej ofta trinkaĵo estas la teo, tamen ne estas devige ke estu nur ĝi. Povas esti ankaŭ la bonfama kaŭkaza brando aŭ, kiel Volodia obstine afirmis, konjako. Sed brando aŭ konjako, ĝi malmulte gravas. Plej gravas la enhavo de la granda botelo kiun li alportis, kaj kiun li intencis trinki kune kun aliaj (k-doj Remo kaj Petro) en la kipjatok, kaj kiun fakte neniu vidis.

Do, kara Volodia, se la enhavo de cia fama bolelo ne elvaporigis dum cia tri-dekkvinhora revena vojaĝo, aŭ se ĝi, tule hazarde ne apartenis al la familio de la fama radio Jerevano, ni estas pretaj partopreni cian kipjatok, ĝis en Soĉi. Je cia sano!

Vojaĝante, ĉiam vojaĝante. . .

Ĝi daŭris proksimume unu horon. Aŭ pli? Neniu povas precize diri. La sorĉa arto de kamarado Fornal neniigis ĉiujn tempajn kaj lokajn barierojn, kvazaŭ li pere de forteco de la kontentaj vortoj, magiaj en si mem, "vojaĝante, ĉiam vojaĝante. . ." igus la vera Mozarto. La miraklo okazis senrezerve kaj nepriatentinte: ekde la unuaj paroloj, ne la ludantan aktoron sed la grandan komponiston mem ni estis honorigitaj vidi kaj aŭdi, apenaŭ kuraĝante spiri.

Jen li, la malgranda Mozarto, la knabeto Volfgango Amadeo, iom troiganta, aventurema junulo, la knabeca, fanfarona, amanta kaj amata plenkreskulo.

Ĉiam li eksplikadis, defendis sian muzikon, senlace, kuraĝe ĝis impertinenteco, al sia patro, al princaj moŝtoj, al reĝoj, al episkopoj, vojaĝante, ĉiam vojaĝante. Ĝis kiam li falis elĉerpita, ĝismorte laca, meze de la nefinita rekvieto, kun la kapo doloranta, doloranta, tiel nesuporteble doloranta ...Kaj la granda komponisto, la granda Volfgango Amadeo, kio signifas "amata de Dio", malaperis en la profunda mallumeco de la jarcenta abismo.

Kamarado Fornal ankoraŭ momenton restis sur la scenejo por transdoni la mesaĝon de la dankema publiko.

SAT-RENKONTIĜO EN LINZ

La joga sekcio de la 63-a Kongreso

Se vi demandus al iu kongresano, verŝajne neniuj scius pri ĝi. Konstituis ĝin la triopo de joganoj kaj vegetaranoj el la ĉambro n-ro 307, troviĝanta en la junulargastejo. La tago komenciĝis per vigla starigo surkapen. La triopo memoriganta nin pri ekzotaj birdoj, komencis gimnastiki. Ilian certe laŭdindan fortostreĉon la vasta skalo de la diversaj tonoj: snufante, veante, ronkante, ili aldonadis al la spektaklo specialan guston de la nekutimeco pri kiu ne hontus eĉ la granda majstro de la absurdeco, Samuele Beketo. La gimnastikaĵo estis efika por la spirito kaj daŭre estis la vico de la korpa nutraĵo. Pro tio estis pretaj avenaj flokoj. Meti en la tason, aldoni akvon, kaj jen la bongusta matenmanĝo. Pardonu, ankoraŭ kirli oni ne forgesu. Sed nur al unu jogisto sufiĉis tia birda manĝo. La aliaj ĉiam rapidis por gustumadi bonan viandon. La gimnastiko ja malsatigas.

Elkore salutas Pavlinjo Drinocká.

Curriculum vitae nového tvůrce našeho časopisu

Narodil jsem se 20. července 1928 v Brně. Otec mi poskytoval světoobčanskou výchovu a ani moje matka netrpěla nějakými předsudky. Ve škole jsem historie národů pro jejich neustálé válčení považoval za absurdní nesmysl. Naproti tomu jeden z otcových bratrů byl českým šovinistou, druhý se dal k Němcům.

Po válce, abych nebyl povolán do mládežnických brigád, jsem odešel, aniž bych se odhlásil z Brna, do moravsko-českého pomezí u Svitav, kde jsem zažil nesmyslné hašteření místních lidí: vděčným a věčným tématem ke sporům jim byl například mlýn vyrábějící elektřinu, protože se vinou jakýchsi národní cti málo dbalých předků nacházel uprostřed potoka tvořícího moravsko-českou hranici. Po roce jsem se pak opět vrátil do Brna. Tehdy jsem si oblíbil Romy a sblížil jsem se s nimi, protože byli tak dalecí podobných malicherností a pro jejich neodolatelnou a nakažlivou touhu po svobodě.

Jak se blížil rok 1948, pociťoval jsem, že pokrytecká propaganda komunistů přivede celou zemi do zkázy. Potom jsem byl povolán na vojnu, jenže uposlechnutí tohoto rozkazu se přičilo mému svědomí. A tak jsem se ještě se třemi kamarády rozhodl k útěku. V Plzni jsem byl zadržen příslušníkem SNB a měl jsem neuvěřitelné štěstí, protože to byl dobrosrdečný člověk. Když jsem se mu svěřil se svým úmyslem odejít z republiky, popřál mi šťastnou cestu. Tak jsme tedy v březnu roku 1949 překročili hranice do Bavorska, když jsme předtím jako zázrakem bez úhony prošli pekelnou přestřelkou mezi vojáky a policií.

Poněvadž jsem nedovedl lhát, odmítli moji žádost o emigraci do Austrálie a poslali mne do německého lágru. Pak jsem se dostal do rukou verbířů z Cizinecké legie, jako jejich branec jsem

projel bezplatně celým Německem, ale vstoupit do legie jsem kategoricky odmítl. Bylo by totiž příliš tragikomické a absurdní na útěku před jednou uniformou se nechat navléci do stejné, jenom jiné barvy. A tak jsem po dalších dvou týdnech šel zas dál, až jsem došel do Francie, kde jsem v jihofrancouzském městečku Creusot našel ve Schneiderově slévárně (součást tzv. Rothshildovy stáje) pracovní příležitost a zároveň skvělé prostředí mnohonárodnostního kolektivu - těch národností jsem napočítal nejméně patnáct. Nesnášel jsem ale povýšenecké povahy tehdejších Čechů, proto jsem se raději přátelil se Španěly. Po mnoho měsíců jsem s nimi bydlel a tak jsem se mezi nimi integroval, že se se mne stal "blondatý Španěl".

Jednoho dne jsem spadl do rozžhavené strusky a s ošklivě spálenýma nohama jsem se ocitl v nemocnici. Pouze jeden starý Alžírčan mne tam chodil navštěvovat, přitom mi s vlídnými slovy přinášel ovoce a všelijaké pochoutky, z toho mála, co měl sám. Z mých "krajanů" se o mne nezajímal nikdo. Ovšem mohli si podat ruce s tamějším xenofobním primářem. Viděl ve mně pouhého "cizince", a tak mne, ještě nedoléčeného, brzy poslal domů. Pro lepší pochopení bezvýhodnosti celé situace ovšem musíte vědět, že to "doma" tehdy pro mne byl malý domeček ztracený kdesi v kopcích, široko daleko ani živáčka, nikoho, kdo by mi poskytl i jen základní lidskou pomoc. Byla tehdy tuhá zima a já se nemohl postavit na zmrzačené nohy, k jídlu jsem neměl téměř nic, ale na to jsem slabostí už ani nemyslel, jen jsem polykal sních, abych zahnal žízeň a ulevil si v horečce. Ztratil jsem docela pojem o čase, byla to vlastně taková dlouhá vysilující agónie, z níž jsem se málem neprobral, jako ten podivínský tulák, který živořil nedaleko, chytal vrány a pak ho našli zmrzlého. Já jsem ale jednoho dne otevřel oči a byl jsem najednou znovu v nemocnici. Náhodou mne totiž objevil Červený kříž. Potom jsem ještě rok chodil o berlích - znovu jsem pracoval, ale jenom čtyři hodiny denně, víc jsem pro bolesti nevydržel. Dal jsem tedy výpověď (i když mne všichni přemlouvali) a odjel jsem do Paříže.

Všechny peníze jsem rozdál ubožákům, kteří spali v kruté zimě na březích Seiny. Našel jsem si ubytování u Červeného kříže. Tam jsem se poprvé zamiloval, platonicky, do jedné hodné a krásné Vietnamky. O dalším mém osudu pak rozhodla jedna zakázaná cigareta. Když mne totiž po jejím vykouření z útulku vypověděli, nezbylo mi, než se uchýlit mezi "clochards", pověstné bratrstvo pařížského podsvětí a vzít zavděk "dlážděnou ložnici" na libovolném břehu Seiny. Tak jsem prožil celý rok.

Později jsem se přece jenom zase trochu "zařadil" a pracoval v automobilkách a jako malíř pokojů.

Pak se mi jednou dostal do ruky spisek Manifesto de la sennaciistoj. Dík svým znalostem Španělštiny a creusotské francouzštiny, ale hlavně zásluhou svého beznárodního instinktu, který mi předal otec, jsem sice zhruba pochopil jeho smysl, ale chtěl jsem porozumět docela. A tak jsem začal Manifesto studovat slovo od slova a číst a číst až jsem nakonec, ještě s pomocí malinkého "Klíče" přišel na kloub celému esperantu. A také vkrádá se do klubovny opravdových uživatelů tohoto jazyka. Tak jsem se v roce 1953 stal esperantistou a vstoupil jsem do Beznárodního celosvětového svazu /SAT/. Stýkal jsem se pak s nimi po dlouhá léta denně, včetně sobot a nedělí. A nikdy jsme mezi sebou nehovořili jiným jazykem než esperantem. Měl jsem tehdy k tomu i šťastnou možnost, byl jsem svobodný a pracoval jsem po čtyři léta na nočních směnách jako údržbář v hotelu, mohl jsem tedy i celé dny chodit s přáteli po Paříži. V sobotu jsme mívali schůze, ale nikdy ne s programem. Na to jsme se celý týden těšili, abychom si mohli o všem možném povykládat ve svém svobodném jazyce.

V roce 1962 jsem se oženil s o osm let mladší Francouzskou a v roce 1965 se nám narodil syn Frank. A pak jsme se v roce 1967 přestěhovali do "opravdového exilu" v Československu. Protože zdejší esperantisté neměli zájem se mnou v tomto jazyce mluvit. A já zas neměl zájem chodit na jejich schůze.

I v práci mne považovali za bílou vránu: odmítal jsem vstoupit do ROH, chodit na brigády, nechodil jsem k volbám. Na revanš jsem byl sledován a hlídán policií, jednak skrz svou ženu "cizinku", jednak jsem se tvrdošijně scházel s disidenty.

A teď znovu nemíním chodit, nebot nemám rád programy, ale to už je samozřejmě moje věc. Pokud se týče našeho časopisu, nikdy jsem samozřejmě takovou práci nedělal, ale zkusil

bych to dělat nadále až do té doby, než se vám náš časopis přestane líbit. Doufám, že získá nové čtenáře, kteří náš jazyk ohodnotí lépe, než je tomu doposud. Ať se nám to tedy podaří.

Adolf Veselý

OKAZIS EN ESPERANTIO

Vedle angličtiny, francouzštiny a španělštiny bylo esperanto jedním ze čtyř úředních jazyků prvního sjezdu světoobčanů v Tours ve Francii, kterého se zúčastnilo na 300 lidí z 25 zemí.

V uplynulém roce se uskutečnilo přes 5400 rozhlasových vysílání v esperantu, což představuje 2.100 hodin.

Čínská televize vysílá třikrát týdně kurs esperanta. Je veden ve formě divadelní hry, která je kombinovaná se zábavou. Pro usnadnění učení byly vydány učebnice, tři kazety a čtyři videopásma. V Číně je 160 milionů televizorů s šesti sty miliony diváků; kdyby jen část z nich sledovala kurs, jsou to miliony, které získávají základní informace o našem jazyce.

Německá televize vysílala do Brazílie skupinu pracovníků, aby natočila řílň o esperantské obci Bona Espero, jejích aspektech výchovných, sociologických, ekologických aj.

V lázeňském městě Bad Saarow (Německo) 37 odborníků se zabývalo v řadě přednášek tématem: "Esperanto jako akademický studijní předmět."

Ve dnech 9.-11. 11. 1990 se v autokempu na Oboře (u brněnské přehrady) uskutečnil překladatelský seminář TRASE 90 s účastí 17 osob. Seminář vedli pan Malovec, Karen a Vondrousek. Ustředním tématem byl problém tlumočení, překladu slangu a dialektů a výběru vhodných autorů.

3X SLOVO KE ČTENÁŘŮM

Ad: Tribuna různých názorů

Chceme vytvořit "kulatý stůl" nejrůznějších hlasů, názorů a hnutí, ať patří unitářům, katolíkům, protestantům, Dětem země, anarchistům, ateistům, vegetariánům a vůbec všem, kdo mají svým spoluobčanům co říci. Jedině tak můžeme v sobě zpevňovat toleranci a porozumění a vytvářet tak atmosféru chápacího přátelství nejen mezi sobě blízkými ale i vůči těm, jejichž chápání světa je nám na první pohled cizí.

Ad: Časopisy na prodej

Stále nám zbývají minulá čísla našeho časopisu a bude tomu tak jistě i nadále. Přitom existují mnohé kluby, které si nevydávají časopisy vlastní, třeba proto, že jsou málo početní a prostě by se jim to nevyplatilo. Předpokládáme však, že i na takových "ztracených vartách" (a možná tam spíše než jinde) jsou lidé, kteří by si rádi náš časopis přečetli. Zvláště když do budoucna chystáme časopis pouze v našem jazyce. Nebo aspoň z 90% - s ohledem na ty, kteří sice mají příbuzné myšlenky, ale esperantu se z různých důvodů nenaučili.

Všem zájemcům tedy tímto dáváme ŠANCI: na adrese Bultena as už teď hned můžete náš časopis objednat, - za pouhou 1 Kč kus !

VYUŽIJTE PŘÍLEŽITOSTI II! Zmrzlinu slížeš, cigaretu vykouříš, aniž ty ti po nich něco zbylo, kromě lehčí peněženky. . .

Kdežto Bulteno Ti zůstane a bude Ti neustále připomínat krásný pocit sounáležitosti s těmi ostatními.

Finanční vyrovnání necháváme na vás: buď v hotovosti (při větší objednávce) nebo prostě do dopisu přiložte 1 platnou známku. Nebo víc. . .

Ad: K úpravě časopisu

Omlouváme se čtenářům za případné technické nedostatky našeho časopisu. Doufáme ve vaši shovívavost a zároveň uvítáme a očekáváme vaše kritické připomínky, rady a jiná formy spolupráce. Je naším přáním, aby naším společným úsilím vznikl hodnotný a zajímavý časopis esperantistů hodný toho jména i odkazu L. L. Zamenhofa.

ESPERANTISTA KLUBO EN BRNO, baza organizaĵo de Ĉeĥa Esperanto-Asocio,
poštáko 154, 657 54 Brno

Kunveno: Závodní klub Jihomoravského ředitelství spojů v Brně, Šilingrovo nám. 3, boční vchod
(z ulice Dominikánské)

PROGRAMO
januaro — marto 1991

Ĉiumarde 17. 00 - 18. 30 Kurso por komencantoj
18. 30 - 19-30 Kurso por progresintoj
19-30 - 21. 00 Klubvespero, aktualaj informoj, la programo

JANUARO

8.	Niaj perspektivoj post la kongreso de ĈEA	Z. Hršel
15.	Tra Japanio. Diapozitivoj	J. Handlová
22.	Jarkunveno de la klubo	
29.	Kongreso de fervojistoj-esperantistoj en Hamar	L. Chytil Přerov

FEBRUARO

5.	Mitaj personoj de pratepo	J. Vondroušek
12.	Monaton en Japanio. Diapozitivoj	J. Burianová
19.	Ján Maliarik - učitel lásky a pravdy Každý účastník dostane zdarma knihu o J. Maliarikovi	O. Doležal
26.	Gaja konkurso: traduka, recita, rakonta	M. Malovec

MARTO

5.	Sekretoj de hindaj fakiroj kaj la moderna magio	L. Rýznar Pardubice
12.	Bildetoj el Jugoslavio. Diapozitivo.	J. Veselá
19.	Inter esperantistoj de Islando	H. Messnerová Morkovice
26.	Jan Amos Komenský - ĉapitroj el lia verkaro	M. Malovec

Upozornění členům klubu: do tohoto čísla je vložena poštovní poukázka na zaplacení členských příspěvků. Žádáme zdvořile, abyste příspěvky zaplatili nejpozději do poloviny prosince.

Skupina	A	výdělečně činní	Kčs 110, - z toho pro ČES	Kčs 80, -
	B	důchodci, studující, invalidé, ženy v dom.	Kčs 70, -	-"- Kčs 40, -
	D	rodinní přísl.	Kčs 40, -	-"- Kčs 20, -
	E	příznivci Esp.	Kčs 40, -	-"- Kčs 20, -
Zápisné pro nové členy			Kčs 20, -	
Doživotní členství			Kčs 600, -	

Všem našim čtenářům a příznivcům
dobrou vánoční pohodu
a v Novém roce pevné zdraví, osobní spokojenost
kaj kuraĝe kaj elegante babilu nur
Esperante!!!

PF 1991 - KURAĜE ANTAŬEN ! - PF 1991

DISTRA PAĜO

- Ĉu vi ŝatas hundojn?
- Jes, mi manĝas ĉion.

- Kial azeno voras kardon?
- Ĉar ĝi estas azeno.

Ĉe kuracisto:
- Ĉu vi havas apetiton al manĝo?
- Laŭ tio, kion bonan vi havas.

Ĉe ĉaso:
- Atentu, ĉi tie povas esti fazanoj.
- Kaj ĉu vi pensas, ke mi timas ilin?

Instruisto:
- Kiam estas la plej konvena tempo por rikolti fruktojn?
- Kiam la hundo estas ligita.
Tradukis EW

Politika ŝerco el Sovetio

GEOGRAFIO

En Moskva lernejo la instruistino instruas geografion. Sur la terglobo ŝi montras Usonon kaj diras:

- "Ĉi tie estas Usono, la lando de la senlaboreco, krimoj, rasismo kaj maljusteco."

Poste ŝi turnas la globon kaj montras Sovetion:

- "Ĉi tie estas Sovetio, la lando de feliĉo, ĉiuj havas laboron kaj ĉie regas ĵusteco. "

El la lasta benko oni aŭdas la voĉon de eta Nataŝa:

- "Kamaradino, kiamaniere oni povas iri al Sovetio?"

El Sennaciulo 1990/11

Bulteno de Esperantista klubo en Brno

Aperas ekde la jaro 1952 (Vychází od roku 1952)

Eldonas: (Vydává): Klub Esperantistů v Brně. p. příhr. 1 54, 657 54 Brno

Redaktas: fondinto Josef Vondroušek, redaktanto Adolf Veselý

Arta kunlaborantino: Dita Mahelové

Presas (Tiskne): Městské kulturní středisko S. K. Neumanna v Brně

Ekspedas (Expeduje): Jaroslav Lisý

Por la membroj sentage (Pro členy zdarma)

La finredakto de tiu ĉi numero /Uzávěrka tohoto čísla):16. 11. 1990

Snížené výplatné povoleno 7. 3. 1990 JKŘ spojů v Brně, C. j. P/3-2982/90